

Udvalget har enedes om at stille Forslaget under Nr. 60, der indeholder den samme humane Bestemmelse, som alt nu er gældende og givet ved Rancelliplakat af 24de September 1806, og stiller ligeledes til § 65 Uendringen under Nr. 59, der kun er en Redaktion.

Mindretallet (Naberg, Brockenhuus-Schack, Holch og D. Scavenius) deler Lovforslagets Betragtning, at den, som skal nyde Begunstigelsen efter sammes § 64, skal være hæderlig, og at det skal være lykkelig ham at opretholde sin Selvstændighed. Det turde dog maasse være noget for strængt, naar det ubetinget fordres, at den paagældende ingen Sinde maa have nydt nogen som helst Hjælp af det offentlige, selv om en saadan maatte være refunderet, hvorfor man under Nr. 57 har stillet det Forslag, at Udgangen til den omhandlede Begunstigelse ikke bortfalder, naar vedkommende for mere end 5 Aar siden har tilbagebetalt det oppebaarne.

Mindretallet formener fremdeles, at man ikke bør fastholde, at den 60-aarige skal have været Medlem af en Sygekasse eller paa anden i Forslaget angiven Maade have søgt at sikke sig mod at falde Fattigvæsenet til Byrde, dels fordi der for Tiden ikke overalt findes Institutioner af den Art som forudsat, og dels fordi det tør antages, at den, som i sit 60de Aar maa ty til Fattigvæsenet uden hidtil at have nydt urefunderet Hjælp, ogsaa i Reglen vil have benyttet de Selvhjælpsinstitutioner, han har haft Udgang til, og i alt Fald gjort sit bedste for at bevare sin Selvstændighed, hvorfor man under Nr. 58 stiller Forslag om, at Paragraffens sidste Stykke udgaar.

Dette Mindretal maa udtale sig imod de tvende andre Mindretals langt videre gaaende Fordringer, og skønner heller ikke, at der i det foreslaaede er Spørgsmaal om en saadan Forøgelse af den kommunale Byrde, at der er nogen Nødvendighed for at ty til Statskassen.

Mindretallet (Naberg, Holch og D. Scavenius) kan ikke tiltræde Flertallets For-

slag under Nr. 61, da de deri indeholdte Bestemmelser antages i høj Grad at ville svække Selvhjælpsbestræbelserne, undergrave de bestaaende Sygekasser og næsten umuliggøre Institutionens videre Udvikling, ligesom Trangen til disse nye Bestemmelser vil være langt ringere end hidtil, naar der gives et lovbestemt Krav paa Eftergivelse af Fattighjælp.

Et Mindretal (P. Holm, Henning Sensen og Bestergaard) kan ikke erkende, at Bestemmelserne i § 64 blot tilnærmelsesvis kunne betragtes som en Løsning af Alderdomsforsørgelsesspørgsmaalet, selv om de ændres i den af fornævnte Flertal angivne Retning. Efter Mindretallets Formening er Alderdomsforsørgelsen et saa stort og omfattende Spørgsmaal, at det paa ingen Maade kan eller bør finde sin Løsning gennem en Lov om det offentlige Fattigvæsen, men kræver med Nødvendighed at tages som et særligt Spørgsmaal under en grundig og omhyggelig Overvejelse og søges løst ved særlige Lovforanstaltninger.

Enhver Understøttelse, der i Genhold til det foreliggende Lovforslag ydes til Personer paa 60 Aar og derover, vil i Praksis blive betragtet som en Fattigunderstøttelse, selv om den officielt ikke medfører alle Fattighjælpsens Virkninger. Alene dette, at Understøttelsen ydes i Genhold til en Paragraf i en Fattiglov, giver den ovennævnte Karakter. Men hertil kommer endvidere, at Ydelsen af Understøttelserne ifølge Lovforslaget er et kommunalt Anliggende, medens det efter Mindretallets Anskuelse er endnu mere nødvendigt, at Alderdomsforsørgelsen overtages af Staten, end at denne overtager Forsørgelsen af trængende i Almindelighed.

Naar de kommunale Fattigbestyrelser skulle yde Understøttelserne vil dette medføre, at de søge at bringe disse ned til det mindst mulige. Den heraf følgende Forhandling er ikke alene ydmygende for Modtagerne, men det gør det tillige usandsynligt, at Understøttelserne i Almindelighed ville blive saa tilstrækkelige, at de kunne fortjene Navn